

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **AB CHEMITRANS, s. r. o.**, se sídlem Koperníkova 872, Bohumín – Nový Bohumín, zastoupeného WARIDO tax, s. r. o., daňovým poradcem se sídlem Poděbradova 2738/16, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 27171/16/5100-41458-711233 ze dne 14. 6. 2016, ve věci zajištění daně z přidané hodnoty,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství 27171/16/5100-41458-711233 ze dne 14. 6. 2016, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a byla potvrzena rozhodnutí (zajišťovací příkazy) Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj č. j. 1359224/16/3201-00540-801187 a č. j. 1359360/16/3201-00540801187, obě ze dne 8. 4. 2016. Zajišťovacími příkazy bylo žalobci uloženo, aby okamžikem vydání zajišťovacích příkazů zajistil úhradu

DPH, která dosud nebyla stanovena za zdaňovací období červenec 2013 ve výši 2 520 584 Kč a prosinec 2013 ve výši 4 969 969 Kč.

Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je zčásti nezákonné a zčásti nepřezkoumatelné. Měl za to, že žalovaný přesvědčivě nezduvodnil ani předpoklad, že daň bude doměřena, ani předpoklad, že výběr této daně bude spojen se značnými obtížemi. Finanční orgány dále přezkoumatelným způsobem neodůvodnily, proč aplikovaly ustanovení § 103 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDPH“) a stanovily vykonatelnost zajišťovacích k okamžiku jejich vydání, tj. zvolily pro daňový subjekt nejtvrďší formu vykonatelnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí, ohledně žalobních námitek, které se kryjí s odvolacími, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Měl za to, že napadené rozhodnutí není ani nezákonné ani nepřezkoumatelné, a proto navrhnul zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů [dále jen „s. ř. s.“]), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně zahájil dne 5. 5. 2014 u žalobce daňovou kontrolu mj. na DPH za zdaňovací období červenec a prosinec 2013. V průběhu kontroly byly identifikovány řetězce obchodních korporací s účastí žalobce, zapojených do obchodu se zinkem, olovem a mědí, kdy jedna z korporací v řetězci neodvedla daň a druhá si ze stejného plnění nárokovala odpočet daně. Současně byly zjištěny okolnosti, z nichž správce daně dovodil minimálně nedbalostní zavinění žalobce ve vztahu k zasažení obchodních transakcí podvodem – např. nákup za nestandardně nízkou cenu, odkaz na několik dnů starý spot LME (London Metal Exchange), nestandardní ověřování kvality zboží. Správce daně proto dospěl k závěru, že zde existuje důvodné podezření na neoprávněné uplatnění daňového zvýhodnění v podobě nároku na odpočet daně, který si žalobce uplatnil za zdaňovací období červenec 2013 ve výši 2 520 584 Kč ze zdanitelných plnění přijatých od dodavatelů LSW SYSTÉM s. r. o. a PRAETORIAN comp. s. r. o. a za zdaňovací období prosinec 2013 ve výši 4 969 969 Kč ze zdanitelných plnění přijatých od dodavatele LSW SYSTÉM s. r. o. Závěr o ztížené dobytnosti daně pak správce daně opřel o zjištěné skutečnosti o majetkových poměrech žalobce, kdy zjistil, že tento není vlastníkem žádné nemovitosti, vlastnil tři motorová vozidla; podle rozvahy sestavené k 31. 12. 2014 žalobce vykazoval dlouhodobý hmotný majetek ve výši 1 048 000 Kč, zásoby ve výši 1 633 000 Kč, krátkodobé pohledávky ve výši 53 639 000 Kč a krátkodobý finanční majetek ve výši 11 616 000 Kč; v pasivech vykázal cizí zdroje ve výši 36 893 000 Kč. Hodnota žalobcových zdanitelných plnění za měsíce srpen 2015 až leden 2016 setrvale klesala (z hodnoty 57 649 211 Kč na hodnotu 14 297 492 Kč). Na bankovních účtech se finanční prostředky nekumulovaly. Nadto správce daně zjistil, že dne 27. 11. 2015 byla do obchodního rejstříku zapsána obchodní společnost AB CHEMITRANS – nástupnická, s. r. o., která má totožný předmět ekonomické činnosti, totožné jednatele, společníky a totožné sídlo jako žalobce. Na základě těchto skutečností bylo přistoupeno k vydání

výše specifikovaných zajišťovacích příkazů, přičemž jejich účinnost a vykonatelnost byla stanovena k okamžiku jejich vydání. Zajišťovací příkazy byly žalobci doručeny 8. 4. 2016. Odvolání proti nim bylo podáno 9. 5. 2016 a žalobce jej napadeným rozhodnutím zamítnul a zajišťovací příkazy potvrdil.

Podle § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d. ř.“) je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Podle § 167 odst. 2 d. ř. zajišťovacím příkazem správce daně uloží daňovému subjektu úhradu v příkazu uvedené částky.

Podle § 167 odst. 4 věty první d. ř. u daně, která nebyla dosud stanovena, stanoví výši zajišťované částky správce daně podle vlastních pomůcek.

Podle § 103 věty první ZDPH hrozí-li nebezpečí z prodlení, je zajišťovací příkaz účinný a vykonatelný okamžikem jeho vydání.

Při posuzování zákonnosti zajišťovacích příkazů, resp. odvolacích rozhodnutí proti těmto příkazům, je třeba brát v potaz velmi specifický charakter těchto instrumentů daňové správy. Jejich vydání musí být založeno na dvojí úvaze – jednak ve směru, jaká bude budoucí hospodářská situace daňového subjektu, jednak jaká je pravděpodobnost budoucího stanovení daně. Důvody vztahující se k oběma prvkům musí být uvedeny v odůvodnění zajišťovacího příkazu a podléhají soudnímu přezkumu (rozsudky Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 8/2015-69 ze dne 13. 8. 2015 a Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Afs 22/2015-104 ze dne 7. 1. 2016). Naplnění odůvodněné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 d. ř. je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 27/2014-31 ze dne 16. 4. 2014). Na druhou stranu nelze ztrácet ze zřetele povahu typu rozhodnutí, jakým zajišťovací příkaz je, a zejména okolnost, v jaké fázi postupu správce daně ve smyslu daňového řádu dochází k jeho vydání, což se nutně odráží v odůvodnění zajišťovacího příkazu a ve skutkových důvodech, o které se opírá. Tím, že se jedná o předstižné opatření, nutně pracuje toliko s určitou mírou pravděpodobnosti; byť i tato musí dosahovat určité intenzity tak, aby zásah orgánu finanční správy nebyl disproporční vůči právu daňových subjektů na pokojné užívání majetku, garantovaném v čl. 11 Listiny základních práv a svobod (rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62 Af 75/2014-230 ze dne 17. 9. 2015). Zajišťovací příkaz je z jedné strany nejzazším a operativním prostředkem při správě daní a poplatků, na druhou stranu je však také současně jediným efektivním prostředkem, který je sto zabránit budoucí nedobytnosti daňových pohledávek (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 101/2013–26 ze dne 28. 11. 2013).

Žalobce v žalobě namítal, že finanční orgány opomenuly, resp. nevyhodnotily v jeho prospěch dlouhodobou existenci, bezproblémovost a součinnost žalobce, ačkoli tak (s odvoláním na závěry rozsudku podepsaného soudu č. j. 22 Af

8/2015-69) učinit měly. Žalovaný na tuto námitku, která byla vznesena již v odvolacím řízení, reagoval tak, že tato skutečnost není sama o sobě způsobilá vyvrátit správcem daně vyhodnocenou důvodnou obavu (str. 12 napadeného rozhodnutí). S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje, neboť dobrá daňová historie žalobce není zárukou budoucí dobytosti daně, jestliže žalobce začal figurovat v podvodných řetězcích a jeho struktura mu umožňuje snadno vyvést majetek z formální organizační „schránky“. Soud podotýká, že tím se mj. liší případ žalobce od situace v citovaném judikátu č. j. 22 Af 8/2015-69, kde byla daňovým subjektem podnikající fyzická osoba. K tomu soud odkazuje na podrobnější odůvodnění uvedené u dalších žalobních námitek níže.

Soud rovněž neshledává důvodnou námitku spekulativnosti a účelovosti závěrů správce daně. Poukazuje na výše akcentovanou skutečnost, že při vydávání zajišťovacího příkazu pracuje finanční orgán tolikou s kvalifikovanou mírou pravděpodobnosti. Postačí mu doložit „odůvodněnou obavu“, nikoli jistotu ohledně rozhodných skutečností. I k této obecně formulované námitce soud odkazuje na podrobnější odůvodnění uvedené u dalších žalobních námitek níže.

Žalobce následně své další – konkretizující – námitky rozčlenil na dva okruhy, a to na (i) námitky ohledně neexistence odůvodněné obavy, a to jak α) co do stanovení daně v budoucnu, tak β) co do nedobytnosti daně v budoucnu, a (ii) námitky ohledně neexistence nebezpečí z prodlení.

Žalobce namítl, že měl přímý obchodní vztah s toliko jedním z obchodních partnerů, u kterého správce daně uvedl, že neodvedl daň či že je nekontaktní. Tato skutečnost je sice pravdivá, nemůže ovšem dle názoru soudu kompenzovat váhu zjištění, že žalobce figuroval v několika řetězcích transakcí zatížených podvodem na DPH. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 Afs 18/2015-48 ze dne 11. 6. 2015, pro vydání zajišťovacího příkazu je „významná samotná účast daňového subjektu v podvodném řetězci, účast, která potenciálně (dle dalších zjištění ve vyměřovacím řízení, včetně otázky dobré víry daňového subjektu) může založit budoucí doměření DPH. Naopak bezvýznamné pro toto stádium daňového řízení budou otázky, zda snad daňový subjekt byl v dobré víře, že se účastní plnění daňovým podvodem nezatíženého.“ Zjištění opakovaného výskytu žalobce v podvodných řetězcích v souvislosti s ostatními indiciemi uvedenými v rozhodnutích finanční správy činí minimálně nedbalostí zavinění ve vztahu k účasti na podvodném řetězci vysoce pravděpodobné, a tedy činí i vysoce pravděpodobný předpoklad doměření daně z tohoto důvodu.

Žalobce dále napadal závěry o nestandardnosti obchodních operací tím, že ve věci byl ustanoven znalec pro posouzení obvyklého průběhu obchodních transakcí s měděnými katodami, ačkoli k tomu neměl znalecké oprávnění. Této námitce soud rovněž nepřisvědčuje; součástí znaleckého oprávnění ustanoveného znalce byl odhad cen předmětných komodit; v daném případě soud neshledává závěry o obvyklé cenotvorbě za exces z jeho znaleckého oprávnění.

Soud neshledává důvodnými ani námitky žalobce stran toho, že prémie při prodeji zinku a olova je stanovena rozmezím a neosahuje specifikaci podoby komodity, a to za situace, kdy je zřejmé, že i při takto obecném vymezení lze učinit

závěr o tom, že prémie v případě žalobcových obchodních případů se pohybovaly v jiném rozmezí. Soud ani nemá za to, že je vadou, že není výslovně uvedeno, proč správce daně zvolil za primární trh LME za situace, kdy na spoty LME odkazovala samotná účetní dokumentace žalobce a je obecně známou skutečností, že LME je největší burzou kovů na světě.

Žalobce v žalobě namítal, že chyby v použití burzovního spotu jsou vysvětlitelné selháním lidského faktoru, kdy je zjevná chyba v čísle měsíce; navíc datum uvedené v objednávce odpovídá neděli, kdy LME neobchoduje. K tomu žalovaný namítl, že tuto obranu žalobce uplatňuje nově až v žalobě. Soud tuto obranu akceptuje, neboť určitá indicie může být vysvětlitelná vícero způsoby a nelze vytýkat finančním orgánům, že variantu, kterou predestirá žalobce, samy nevymyslely.

Pokud se týče námítky, že tvrzení o nestandardnosti ověřování kvality zboží není podloženo důkazy, ale je založeno na spekulacích, pak ani s touto se soud neztotožňuje. Žalobce uváděl, že u převažující části obchodních transakcí bylo zboží osobně přebíráno a byla pořizována jeho fotodokumentace a že správce daně nenavštívil jeho sklad, aby se přejímky osobně zúčastnil. Správce daně ovšem netvrdil, že by k nestandardnímu ověřování kvality zboží docházelo permanentně ani nepopíral, že žalobce koná u části obchodních případů činnosti, které vyjmenovává a které měl správce daně pozorovat při návštěvě skladu. Za této situace jsou žalobcovy námitky bezpředmětné, neboť se mijejí s tvrzením finančních orgánů o nestandardnostech v určité – pro věc rozhodné – části obchodních případů, což námitkami žalobce není zpochybněno. Naproti tomu správce daně nikoli spekulativně, ale podrobně a konkrétně uvedl, v čem spočívala absence kontroly kvality či kdy se žalobce spokojil s defektními kontrolními instrumenty kontroly kvality (např. zjevně pozměňované certifikáty). Obdobně je tomu v případě měděných katod, kde je dostačující počet případů řádně zdokumentován.

Soud proto nesdílí žalobcovo přesvědčení o apriorní selekci důkazů ve prospěch žalobce, neboť žádné zásadní důkazy, vyloučené finančními orgány z jeho úvah, nebyly soudu predestřeny, ani nemá za to, že by úvahy o pravděpodobném stanovení daně v budoucnu byly nepřezkoumatelné. Naopak žalobcovými námitkami nebyla základní konstrukce pochybností stran vysoce pravděpodobného zaviněného zapojení žalobce v několika řetězcích transakcí zatížených podvodem na DPH nijak narušena.

Pokud se týče důvodnosti obavy o nedobytnosti daně v budoucnu, žalobce namítal, že finanční orgány majetkové poměry hodnotily na základě zastaralých údajů z konce roku 2014, které navíc dezinterpretovaly a užily selektivně. Vytýkal finančním orgánům, že neuvedly, proč mají za to, že vlastnění „pouze“ 3 motorových vozidel je nedostatečné, hospodářské výsledky nebyly porovnány s předchozími časovými obdobími, kdy žalobce meziročně ve srovnání let 2013 a 2014 zlepšil výsledky svého hospodaření. Dále namítal, že finanční orgány akcentovaly sled období od srpna 2015 do ledna 2016, v nichž došlo ke snížení objemu uskutečnitelných plnění, aniž zohlednily jejich zvýšení v únoru 2016. Závěr o tom, že žalobce se jeví jak subjekt utlumující svou činnost tak nemá oporu ve skutečnosti. Finanční orgány dále uspokojivě nevysvětlily, proč považují skutečnost, že žalobce

nekumuloval finanční prostředky na úhradu budoucí daně, za relevantní a jak vysoká by měla tato kumulace být. Také nebylo hodnoceno, zda nemohlo být použito jiných prostředků k výběru daně, jako je např. možnost posečkání daně či její hrazení splátkách. Pokud se týče založení obchodní společnosti AB CHEMITRANS – nástupnická, s. r. o., pak tato byla založena za účelem akvizice společnosti EKOZINK Praha, s. r. o., nikoli za účelem vyvedení disponibilních aktiv ze žalobce, což žalobce v řízení transparentně vysvětlil. Namítal také, že nepřímý prodej odběratelům je běžný. Žalobce závěrem připomenul svou bezproblémovou historii, zdůraznil, že má reálné sídlo a namítl, že konstatování obecné rizikovosti komodit, s nimiž žalobce obchoduje, nebylo řádně zdůvodněno.

K námitkám týkajícím se nedobytnosti soud nejprve v obecné rovině uvádí, že je na každém daňovém subjektu, jakou formu podnikání zvolí, jakou má strukturu svého majetku a jakou povahu mají jeho obchodní operace. Na druhou stranu musí počítat s tím, že určité formy podnikání, určité struktury majetku a povaha určitých obchodních operací jsou z hlediska dobytosti daně rizikovější než formy a struktury jiné. Je proto rozdíl mezi podnikatelem – fyzickou osobou, která ručí veškerým svým majetkem a mezi jejími aktivy tvoří podstatnou část nemovitosti a komodity na skladě (tak tomu bylo například ve věci podepsaného soudu sp. zn. 22 Af 8/2015, již se žalobce opakovaně dovolává), a podnikatelem – společností s ručením omezením, jehož jediným podstatným majetkem jsou peněžní prostředky, které se navíc na účtech nekumulují (jako je tomu v projednávaném případě).

Za této situace je konstatování finančních orgánů ohledně počtu motorových vozidel či výši prostředků na účtech či formách prodeje (žalobce nenakupuje „na sklad“) právě jen konstatováním, přičemž tyto orgány nemají ani nemohou uvádět, jak by měl žalobce svou majetkovou strukturu či povahu obchodních operací změnit. Majetková struktura a povaha obchodních operací nejsou žalobci kladena za vinu, ale objektivně způsobují nesnadnější dobytost daně, než jiné struktury či operace.

Pokud žalobce namítal nezohlednění trendů mezi lety 2013 a 2014, pak o této námitce platí to, co bylo výše obecně řečeno o nevyhodnocení celkové historie žalobce.

Pokud se týče námitky nezohlednění hospodářských výsledků za únor 2016, pak k tomu žalovaný uvedl, že tato námitka se objevuje až v žalobě, přičemž k vyměření daně za toto období došlo až po vydání prvostupňových rozhodnutí, nadto útlum ekonomické činnosti nebyl sám důvodem k vydání zajišťovacích příkazů. S tímto stanoviskem se soud nemůže zcela ztotožnit, neboť v okamžiku vydání zajišťovacích příkazů měl správce daně k dispozici daňové přiznání za měsíc únor a v řízení ex offio měl využít všechny údaje o daňovém subjektu, které byly v jeho dispoziční sféře. Na druhou stranu se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že toto pochybení nemá žádný rozhodující vliv na učiněná skutková zjištění. Navíc žalobcem uváděné zvýšení ani zdaleka nedosáhlo hodnot, které byly na počátku sestupného trendu.

Pokud se týče otázky hodnocení založení společnosti AB CHEMITRANS – nástupnická, s. r. o., pak pochopitelně tato skutečnost je pouze indicií – a může být interpretována různými způsoby. Žalobce přijatelně vysvětluje, proč ji založil, na

druhé straně její existence umožňuje snazší majetkové „vyprázdnění“ žalobce a převedení aktiv na jinou společnost. Zde soud obecně poznamenává, že žalobce ve vícero případech brojí proti interpretaci určitého nepřímého důkazu (indicie). Tyto důkazy samy o sobě jednotlivě nemohou vést k jednoznačným závěrům ohledně důvodných pochybností ve smyslu § 167 d. ř., ovšem právě ve svém souhrnu eliminují jiná přijatelná vysvětlení a konvergují k závěru, který je pro věc relevantní a pro závěr o skutkovém stavu zásadní. Skutečnosti, které vedly finanční orgány k vydání zajišťovacích příkazů (a které jsou shrnuty např. na str. 5 napadeného rozhodnutí), právě ve svém souhrnu vedou ke skutkovému závěru, který finanční orgány učinily. To ostatně žalovaný rovněž uvádí i v napadeném rozhodnutí.

Pokud se týče neřádného zdůvodnění obecné rizikovosti obchodovaných komodit, pak se soud ztotožňuje se žalovaným v tom, že i naprostá absence této skutečnosti nemá vliv na učiněné závěry ve věci. Podotýká přitom, že správní řízení tvoří jeden celek a vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí lze odstranit v odvolacím řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 A 124/2000-39 ze dne 28. 5. 2003, publ. pod č. 5/2003 Sb. r. NSS, či rozsudek téhož soudu č. j. 6 As 161/2003-25 ze dne 31. 10. 2014). Nevycházel-li již žalovaný v odvolacím řízení z uvedené skutečnosti, bylo bezpředmětné namítat ji v žalobě.

Žalobce kromě samotných podmínek pro vydání zajišťovacích příkazů napadl i nesplnění podmínek pro aplikaci § 103 ZDPH, tedy vykonatelnost příkazů okamžikem jejich vydání. Žalobce poukázal na to, že daňové předpisy umožňují vázat vykonatelnost zajišťovacích příkazů ke třem různým okamžikům, přičemž v jeho věci byla zvolena možnost nejprísnější. Přitom v napadených rozhodnutích zcela absentuje úvaha, proč byla zvolena právě tato možnost. K uvedené námitce žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 209/2014-86 ze dne 17. 12. 2014, kde soud uvedl, „že odůvodnění zajišťovacího příkazu a rozhodnutí o odvolání není možné pojímat izolovaně a učiněná skutková zjištění vztahovat jen na pasáže, v nichž byla shledána existence důvodné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu. Závěry o splnění podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu, o konkrétní výši zajištěné částky a o stanovení lhůty k plnění se totiž mohou zčásti opírat o stejné skutečnosti, neboť určitá skutková zjištění jsou takové povahy, že současně odůvodňují nejen samotné použití institutu zajišťovacího příkazu, nýbrž i nutnost vyčíslení jistoty ve výši odpovídající celé částce budoucí daňové povinnosti a nutnost stanovení účinnosti a vykonatelnosti zajišťovacího příkazu již okamžikem jeho vydání. Není přitom podstatné, zda správce daně v odůvodnění rozhodnutí tato skutková zjištění výslovně zmíní ve všech jeho částech, v nichž učinil závěry vztahující se k jednotlivým výročkům zajišťovacího příkazu. Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu totiž představuje ucelený soubor v něm uvedených skutečností, které je nutné posuzovat i v jejich vzájemných souvislostech. Jestliže tedy správce daně v odůvodnění svého rozhodnutí zmíní skutečnosti vztahující se k existenci důvodné obavy ve smyslu § 167 odst. 1 daňového řádu a tyto skutečnosti mají význam i z hlediska výše zajištěné částky či aplikace § 103 zákona o dani z přidané hodnoty, je nutné uvedená skutková zjištění implicitně vztáhnout i na odůvodnění těchto zbývajících výroků zajišťovacího příkazu, i když tak správce daně výslovně neučiní.“ Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu považuje soud za naprosto přiléhavé i na projednávanou věc: Skutečnosti, které odůvodňují samotné vydání zajišťovacího příkazu, zde zároveň odůvodňují i stanovení jeho splatnosti k okamžiku

vydání. Za situace, kdy je daňový subjekt zapleten do několika podvodných řetězců, a nelze u něj tedy vyloučit úmysl neoprávněnou daňovou výhodu nevydat, a zároveň tomuto subjektu jeho forma podnikání, majetková struktura a povaha obchodních operací umožňují praktický okamžitý ukrytí téměř veškerých aktiv, je okamžitý výkon zajišťovacího příkazu namíste a pro úvahy o možných alternativách (jak vykonatelnosti příkazů, tak i jiných institutů – splátek či posečkání daně) není prostor.

Žalobní body nebyly shledány důvodnými a krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu nevznikly v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 16. srpna 2017

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu